Після конфіскати — другий наклад

Ч. 76 (11.644). Львів, середа 6. квітня 1927. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 1·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Без зайвих декорацій.

Львів, 5. квітня 1927.

Українська сторона мусить бути знищена, бо вона є слабшою стороною — без обиняків, без зайвих декоративних фраз заповідає львівська *„Газета Поранна"*. Мусить бути знищена тільки тому, що вона тимчасово, в даній розвитковій добі є слабша. Мусить бути знищена, не вважаючи на міжнародній і міжнаціональний закон нашого століття про право самоозначення народів, не вважаючи на той закон, якого проголошенню і заістнуванню Польща завдячує своє воскресення із мертвих, свою державну реституцію.

Миж є свідками того, як право самоозначення кріваво здійснюється в Китаю, як той принціп прозябає, виростає й розвертається в Індіях, в Сирії, як німецька Австрія змагає до його здійснення шляхом обєднання з Німеччиною, як Італія посягає на Корсику і полудневе побережа Франції в імя права про самоозначення народів, в імя національного принціпу. А ще недавно визволилася в імя тогож принціпу маленька Ірляндія, ведучи боротьбу із всемогучою Англією, хоч була слабшою стороною. Не все перемагають сильніші під оглядом фізичним і технічним, часто перемагають носії і борці за великі ідеї.

Коли велика французька революція проголосила право людини і громадянина, то в реалізаційному поході того величнього гасла стрінула непоборні перепони. Побідники затоптали те гасло, викинули його зі свого словника, але принціп волі людини й громадянина затріюмфував вповні в революційних рухах 1848 р., докочуючись аж до границь царської імперії. Там зустрів він непоборну перепону. Всесильний царат зупинив той горожансько-еманципаційний рух, але на своє нещастя, бо 70 літ пізніше дочекався більшовицької революції, яка похоронила не лише царат, але й право людини та громадянина.

Посторонний глядач, вичитавши в „Газеті Порранній" це *credo* польської політики: *Ucrainam delendam esse!* — і слідкуючи за нашими замітками, може і скривиться. По-що — мовляв — займатися писаниною бульварного органу? А однак треба в деяких випадках і на цей „орган публичної опінії" звернути свою увагу, не вважаючи на те, що він не репрезентує ніякої організації, ніякої польської політичної партії. Партія, навіть найбільш україножерна, ніколи так ясно і виразно не спрецизує екстермінаційних тенденцій своєї політики, як безпартійний, бульварний орган, за якого ніхто не несе відповідальности, якому дозволено здобуватися на цинічну щирість, а який репрезентує свою безпосередність і примітивність, — те, чим живе і до чого змагає польська маса. Навіть *„Слово Польське"* не говорить прямо про неминучість знищення української сторони. Воно плете теревені про неістнування української нації, про якісь етнічні гурти, що мають зіллятися в польському морі, про принціп „політичної і культурної єдности й органічности" польської держави, якому мають бути підчинені всі почини і явища польського життя. Тому така виразна, ясна і тверда заява, без зайвих декорацій, що не потребує ніяких інтерпретацій, подвійно цінна. Правда, ті всі екстермінаційні намагання ми бачимо і переносимо не віднині, однак аж тепер почули ми горде і тверде слово про головну мету польської політики і неминучість знищення української сторони.

Очевидно, всі ті балачки про якісь мирові намагання з польського боку, про те, що нібито українці відкидають мир, що нехтують компромісом на зразок Трансвалю чи взаємин між Німеччиною і Францією та що важке положення українців є якраз наслідком вічної боротьби з українського боку,—все те є пустими теревенями. Всякі є „мири": тимчасові і переходові, трівкі і навіть „вічні". Однак нам ніколи ніхто не пропонував ніякого миру, отже ми не мали що приймати, ані відкидати.

Українська сторона мусить бути знищена, бо вона є слабша — твердить *„Газета Поранна"*. Очевидно, автори таких екстермінаційних маніфестів зовсім не здають собі справи з національних рухів. А шкода, бо як це підмічує К. Сроковський в своїй брошурі *„Sprawa narodowościowa na kresach wschodnich"*

„нарід уніфікований (по термінольогії „Сл. П." приводжений до „політичної і культурної єдности й органічности", а по термінольогії „Газ. Пор." — нищений), залежно від тиснення, при якому відбувався процес уніфікації, тратив менше або більше зі своїх сил, часто вповні позбувався цілих витворених собою суспільних верств, корчився територіяльно і господарчо, завмирав культурно, але **остаточно не гинув**, якщо тільки з оглядів гуманітарних чи господарчих не приноровлювано до нього крайних метод — **фізичного винищення**. А що ті методи занехано в Европі (хоч і не зовсім! — Ред.) меньш-більш перед шістьсот літами, то від того часу не можна ствердити ані одного випадку **дійсного загину народу**. Може він так зникнути, що на цілі століття піде в забуття. Але скоро тільки умовини зміняться, будиться сам або хтось його будить і скорше чи пізніше відзискує повноту волі до життя і розвитку".

До тогож справа польсько-українського конфлікту не є справою нинішньою і не є справою між цілим польським народом і лише західною віткою українського народу, але є це справа цілих століть і справа між 20-міліоновим польським народом і 38-міліоновим українським.

Український нарід переходив крізь всякі лихоліття, навіть крізь добу Вишневеччини, крізь еру крівавого Яреми, і який наслідок? Пропав Ярема зі своїми нащадками, згинули короленята, сліду їх на Україні не лишилося, а український нарід рубаний, стинаний, катований, на паль всаджуваний таки істнує, росте і розвивається.

Справа нищення не є така проста, як це уявляють собі польські державці, бо вона в ширшому розумінні є справою всіх поневолених, проблємою культури і цивілізації. Чи холодне, а то й вороже приняття польських парляментаріїв у Франції нічого не говорить польським державцям? Чи ліквідація симпатії до Польщі і польського народу в світі є такого малого значіння? Чи домагання контролі над польськими фінансами і взагалі польською господаркою є пустим звуком?

Ми вдячні *„Газет*-і *Поранн*-ій" за її цинічну щирість, вдячні за вияв скриваних у словах і фразах екстермінаційних інтенцій. Однак чи ці горді й цинічні маніфести є проявом розуму — це інша справа. Бо розумні люди живуть не лише нинішнім днем, але стараються в перспективі уявити собі й завтрішнє положення.

Ф. Ф.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на щадничу книжечку ч. 7910.

З наддунайської столиці.

Свята Бетовена.

Відень, 31. березня 1927.

Бетовенівські свята, під вражіннями яких був цілий Відень і взагалі ціла маленька Австрія з усіми без вимку її політичними й мистецькими угрупуваннями, закінчилася. Слід признати, що Відень відгукнувся гідно на 100-ліття смерти геніяльного музика-компоніста, що жив і творив у його мурах серед більше як несприятливих обставин особливо матеріяльної натури. Справжнім його меценатом був тільки український гетьманич Андрій Розумовський, що був у Відні російським амбасадором і як великий любитель музики опікувався і гостив у себе всіх тодішніх музиків: Бетовена, Моцарта, Гайдна й ін. З вдячности за те Бетовен присвятив деякі свої твори (прим. *Opus 26*, т. зв. квартет Розумовського) йому, синові останнього гетьмана України, а знавці музики впевняють, що під впливом Розумовського і його окруження Бетовен увів у свої твори й деякі мотиви з українських народніх пісень. На превеликий жаль, на святі Бетовена у Відні не було нікого з українського музичного світа, хто вказав би коли вже не в окремім рефераті, то принайменше в журнальній чи газетній статті на цю інтересну сторінку в творчости великого музика. Були тут на ювилейних торжествах заступники всіх европейських держав і великих музичних установ з цілого світу, але ні Велика Україна ні Західна не вислала хоч би одного представника з відповідним рефератом до Відня, що міг був може викликати й сензацію і про що будаб певно заговорила преса цілого культурного заходу. Ми ще раз виявили, що в сімі культурних народів нас начебто не було, тому не дивуймося, що при найближчій подібній нагоді нас зовсім знехтують, коли ми не вміли запрезентувати себе самі там, де мали до цього ідеальну нагоду і змогу. Що при цій нагоді можна було дуже гарно спопуляризувати українську музику й пісню, не треба й говорити. Цього не зроблено, як не робиться у нас богато інших важних справ, звязаних з пропагандою в чужинецькому світі нашого імени, нашого положення і наших надбань в ріжних ділянках життя.

Щож до самих ювилейних торжеств у память Бетовена, то програма їх була така богата й ріжнородна, що її годі хочби охопити в одному короткому дописові. Скажу тільки, що були святочні вистави в опері й величанські концерти під диригентурою славних світових музиків, були академії і інші свята (по костелах), а окремо влаштовано в мурах університету інтернаціональний зізд музиків, на якому читано реферати на пленумі і в кількох секціях (там і булоб місце на український реферат!). При тому зазначу, що всі віденські (як і державно німецькі) пресові органи видали з приводу тих свят значно збільшені числа з численними додатками. Якгато ілюстрованими додатками. Якби так зложити з тих статей задрукованого в память Бетовена паперу окрему бібліотеку, то булаб це певно одна з більших бібліотек у Га-

пичині. Окремо варто згадати, що до кількох памяткових таблиць в честь Бетовена по ріжних камяницях, у яких він жив, прийшли ще дві нові таблиці, не згадуючи про давні його памятники в парку на Верінгу і на центральному цвинтарі. Перед чудовим памятником Бетовена на центр. цвинтарі відбулися також відповідні торжества і там зложено богато вінців від держав і музичних установ цілого світу.

Так відгукнувся культурний Відень і культурний світ на 100-ліття смерти Бетовена. К.

Рідний промисл у теорії і практиці.

Справа розбудови „Фортуни Нової“.

Кличі: „Піддержуймо рідний промисл“, або „Свій до свого“ — можна у нас почути на кожному кроці. Та мабуть у нікого іншого народу ми не помітимо такої великої ріжниці між гарними кличами і нашою дійсністю. Кличі ці у нас тільки в моді, ми звикли їх підносити тільки під свято, а приходять будні щоденного життя, коли саме трапляється нагода переводити їх в життя й коли всі можливі обовязки й повинности нас до цього не то кличуть, але благають — ми про ці кличі забуваємо.

І щож ми бачимо наслідком цього? Одна підпора українського промислу за другою заникає на наших очах, ми про це говоримо, жаліємо, знову із привички кинемо яке гарне слово про свій обовязок — і на тім кінець. А потім знову нарікання, бідкання, обвинувачування самих себе. Ми забуваємо, що український промисл молодий, що він потребує опіки й сильної підтримки, щоб міг удержатися. Правда, ми хотілиб його мати, та дальше теоретичних міркувань і жалів не в силі піти.

Істнує вже пятий рік у Львові перша українська парова фабрика цукорків „Фортуна Нова“. Майже кожна дитина в краю знає, що вона істнує. А старші знають навіть генезу її повстання. Фабрика з машинами, з новочасним уладженням, зі зразковою чистотою, з трьома десятками робочих рук, значить — дійсно поважна установа, котра, як на наші злиденні умовини, без сумніву повинна бути нашою гордістю. Повстала вона в незвичайно тяжких умовинах, чимало вона перейшла, заки дійшла до того стану, в якому вона нині. По своїй суті вона наскрізь українська, робітник український, а тимсамим тільки на українця-покупця вона може рахувати. А ніхто хіба не повірить, щоб ми сьогодні не могли вдержати, не могли дати як слід розвинутися одинокій цього роду українській фабриці. Таж її продукт — це така загально поширена річ, що її навіть найбідніший батько купує для своєї дитини. Зрештою ми сьогодні вже не в тому фатальному положенні, що тому двацять чи трицять років назад. І свідомість у нас більша і більше інтелігентних голов, а коли є свідомість, то й якась карність повинна бути. А врешті ми навіть чванимося, що українська приватна чи спілкова торговля непомірно розвинулася...

Значить — є всі дані, щоб істнування цеї одинокої фабрики цукорків було запевнене, щоб вона могла бути спокійна за свій дальший розвиток і такcамо спокійно могла сплачувати свій довг у відношенні до карного і свідомого громадянства.

А щож бачимо в дійсности? Фабрика, якої продукційна спроможність виносить 15—20 сотнарів денно, ледви 5 сотнарів може продати. В додатку покупцем тих кількох сотнарів у яких 40 відсотках чужа публика. Чи можна в такому випадку говорити про дальший розвиток цеї установи? Фабрика не сміє навіть щоденно працювати, бо випродукувалаб би таку надвижку, котра її погребалаб.

Деж причина лиха? Про товар усі висказуються із признанням. Усі хвалять якість, бездоганно гігієнічний спосіб продукції, тільки одно не вдоволяє... ціна. За дорогий, кажуть, товар, бо у якійсь там критій лавочці якийсь там „фабрикант“, котрого фабрика ще минулого тижня продукувала мазь до черевиків, а він сам так розуміється на гігієні, як вовк на астрономії, дешевше продає. І ця дешевість про все рішає. Цих кілька сотиків дешевше рішає і про якість і про гігієну і про те, чи це пожадано давати дитині чи ні, і про сам український промисл врешті. Навіть дискусії на цю тему ніхто не допускає. А таке говорять не тільки не обзнайомлені люди, це говорять часто фахівці, в яких руках лежать саме такі справи, як економічне піднесення українського населення.

Управа „Фортуни Нової“ взяла й це під розвагу і рішилася навіть в тому намірі зробити ще один крок. Саме тепер вона значно обнизила ціни своїх товарів для кооператив, згуртованих у „Народній Торговлі“ і Центросоюзі, приймаючи при калькуляції за підставу, неначе би продавала 10 сотнарів денно, а не пять, як досі. Обнизила ціни в тому намірі, щоб тим способом спонукати наші кооперативи відкинути чужу тандиту, а на її місце дати добрий товар. Якости вона не обнизила. На це їй не позволяє дотеперішня добра слава, яку собі здобула, не позволяє і громадянська чесність. Зробила вона цей крок у тій надії, що спричинить збільшення свого збуту до висоти принайменше 10 сотнарів денно, яка то скількість є безумовно потрібна, щоб фабрика могла дальше істнувати. Одначе якщо надії управи заведуть і збут не збільшиться в найкоротшому часі до наведеної щойно цифри, то фабрика впаде. А тоді вина не буде по стороні тих, що тепер працюють біля тої промислової станиці, а виключно по стороні тих, що так байдуже ставляться до свого промислу. І ледви чи найдеться опісля який інший український підприємець, що мав би охоту закладати знову якенебудь промислове підприємство.

Черга тепер за суспільністю, а передовсім за тими, що їм припоручено вести кооперативне діло. Домагаємося рідного промислу, вважаємо його основою нашого майбутнього — то мусимо це виказати на ділі! Коли зникнуть з полиць наших крамниць чужі товари, коли на кожному місці домагатися будемо рідного продукту, тоді певно осягнемо своє. Український промисл устоїться і зросте тоді, коли його справді бажатиме свідома своїх цілей нація. **Промисловець.**

Українська опера.

З оперового репертуару на Великій Україні.

На основі побіжного перегляду кількох чисел „Вістей“, „Комуніста“, „Пролетарської Правди“ й „Известий Одесского Исполкома и ОПБ.“ подаємо короткий список тих опер, що їх виставляється в цьому сезоні по українськи в операх Харкова, Київа й Одеси. Бачимо там отже в репертуарі такі опери: Аіда, Кармен, Паяци, Винова краля (Пікова дама), Евген Онегін, Чіо Чіо Сан (*Madame Butterfly*), Казки Гофмана, Фавст, Тангайзер, Казка про царя Салтана, Князь Ігор, Трильби, Орлиний бунт, Черевички, Сільська честь (*Cav. rusticana*), Жізель, Баядерка й ін. Як бачимо, то за кілька місяців праці всі три українські опери виробили собі вже доволі поважний репертуар українською мовою. Крім того всі три опери дають окремі вистави балету, що займають цілий вечір.

Вистава „Евгена Онегіна“ в Одесі.

На днях виставлено в Одесі перший раз по українськи оперу „Евген Онегін“. Вистава пройшла під знаком сензації. Не тому, що, „Евгена Онегіна“ виставлено вперше по українськи в тому місті (в Київі вже давніше йшла ця вистава по українськи), але тому, що в ній виступав славний російський співак Л. Собінов. Про цю виставу пише відомий одеський музичний критик Н. Ґітеліс (що давніше різко виступав проти українізації опери) в „Известия-х Одесского Исполкома“ так: „Евген Онегін“. Богато скептично ставилося до цеі вистави. Як це буде Пушкин звучати по українськи? Представте собі — звучить! І скептична усмішка дуже скоро щезла, а на її місце прийшла повна і сконцентрована увага. Як буде співати Собінов — також по українськи? Розуміється, що так, а при тому співав з дуже гарною вимовою, так, що його текст, його слова доходили до публики мабуть найвиразніше і найясніше. Так, це той самий визначний вокаліст, що вписав таке славне імя в історію оперної справи в Росії і чия каріера йшла поруч незрівняної каріери Федора Шаляпіна, чиє вокальне мистецтво, чий смак і благородність манери не зазнали досі ніяких змін“. В дальшому підчеркнені ще такі партнери Собінова в тій виставі: Закревська, Любченко, Пантелеїва, Пйотрович і Бринська (три останні — меццосопрани), бас Роменський, Зорин. Постановка „Евгена Онегіна“ зроблена Гречневим, дуже добре дириґував Ар. Моргулян.

По виїзді Голинського.

Вже півтора місяця минуло від хвилі виїзду Голинського в Галичину, а київське „Нове Мистецтво“ ще донині анонсує нашого співака в тих операх київської групи, в яких він виступав. З листів, що їх одержав один з близьких знайомих нашої редакції з Київа, довідуємося, що директор київської опери Кудрин не криється з думкою, що відсутність Голинського в українській опері надто помітна. Особливо подобався Голинський київській публиці в „Паяцах“ і „Аіді“; його згадує ця публика дуже мило, бо він лишив по собі найкращу славу. Характеристична річ, що вже по виїзді нашого співака (20. II.) заповіджено в Київі „Аіду“ з Голинським в ролі Радамеса. Саля київської опери була очевидно переповнена, збір був великий, але публика сильно розчарувалася, бо Радамеса співав Базанов далеко не так, як Голинський. Загалом на Рад. Україні сильно жалують, що Голинський так скоро звідти виїхав. Наш інформатор кінчить свій лист так: Голинський вніс стільки гарного в наше життя, воскресив стільки гарних споминів про молодість, про рідне Покуття, рідну Коломию-непомию, а в додатку дав нам стільки високої мистецької насолоди, що нам тепер справді важко, що його нема між нами.

Перебудова австрійської школи.

Мала австрійська республика, що має ледви восьму часть простору давньої монархії, задивувала вже раз господарський світ своєю несподіваною господарською консолідацією, якої висловом стала стабілізація валюти. Теперже дивує вона фахові кола педагогів своєю шкільною реформою, бо коли більші, культурніші і богатші від неї держави щойно тепер над нею дискутують, то Австрія по переведених без розголосу студіях і практичних пробах вже ввела у себе нові зреформовані школи. Їх програма була намічена вже перед кількома роками, та міродатні шкільні кола, виходячи зі становища, що до введення чогось нового треба мати підготованих і новими ідеями горячо перенятих людей, постаралися найперше через цілий ряд научно-педагогічних курсів і при допомозі педагогічних бібліотек поширити нові ідеї серед учительського світа та їх у численних пробних клясах практично випробувати. По такій підготові вироблений учителями пробних кляс та фаховими комісіями новий плян введено в життя по школах—на разі на пробу—і то починаючи від нижчих степенів науки. Нова школа має бути доступна для всіх і одноцільна так, щоби діти могли без труду переходити з одної школи до другої. Шкільний примус обовязує дітей від шестого до чотирнацятого року життя до науки в основній і одноцільній середній школі, яка дає певний засіб загального знання, а рівночасно підготування до дальшої науки у середній, загально образуючій (тобто гімназії) або у фаховій школі. Таким чином дитина по восьми літах науки йде в світ, або до вищої середньої школи, що підготовлює до університету, або до середньої фахової школи, що підготовлює до якогось практичного звання, чи вищих фахових студій.

Є чотири роди вищої середньої школи: клясичний, опертий на науці латини і греки, гуманістичний на новітніх чужих мовах і математично-природничий, тобто реальна школа. Розуміється, що у всіх школах є деякі спільні предмети, як релігія, німецька мова, історія, ґеографія, математика та інші. Чотиролітня наука закінчується в тій школі іспитом зрілости, що дає право вступати на високі школи.

Та на тім не кінець. Реформа не кінчиться на научній програмі, але обіймає ціле шкільне життя, отже вводить шкільні громади, які обіймають учителів і молодь, а навіть родичів, та служать суцільному вихованню дітей і взаїмному зближуванню учителів, дітей і родичів. Далі вводить вона нові методи учительської праці, залишаючи за учителем свободу розложення праці для себе, та змагаючи до того, щоби молодь привикла добувати собі самостійно під його наглядом знання передовсім усього рідного, що має стати осередком шкільної науки. Замість шкільних катальоґів введено там карту індивідуальности, на якій учитель нотує свої помічення щодо розвитку ученика.

Вкінці подбали там про те, щоби також учитель основної школи мав вищу освіту, приноровлену до нових вимог, бо ніяка реформа не доведе до цілі, якщо не буде мати відповідно підготованих учителів. Тому теж за реформою нижчого та середнього шкільництва прийде реформа високих шкіл. К.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

Ювилей ученого.

Вчора, тобто в неділю, 3. квітня відбулося в салі музею Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові рідке, але незвичайно замітне не тільки в житті Наукового Товариства ім. Шевченка, а далеко замітніше і важніше в розвитку нашої культури свято. Математично-природничо-лікарська секція Н. Т. ім. Ш. обходила трицятиліття свого істнування і наукової праці, а рівночасно і ювилей 30-тилітньої праці в тій секції теперішнього її директора і редактора наукових її видань д-ра Володимира Левицького. Вже ця обставина, що обидва свята відбулися разом і що не можна було відлучити одного від другого, кидає ярке світло на ролю нашого заслуженого ювилята в її житті та розвитку. Від початку по нинішній день був д-р Володимир Левицький душею секції, він її заснував, він її організував, він надавав напрям її розвиткові. Величезну культурну та національну вагу тієї праці ювилята зможемо належно оцінити тільки тоді, коли пригадаємо собі, що перед 30-ти літами ділянка математичних наук, для якої виключно працював д-р В. Левицький, не була в нас ніким заступлена. В нас не було ні математичної термінольоґії, ні наукових праць, ні математиків ні навіть шкільних підручників для середніх шкіл. На цілій широкій Україні ніхто ще не працював над тим, щоби тій інтернаціональній по суті науці надати зовнішні українські форми, ніхто не старався защіпити її в нас, ніхто не звертав на неї уваги. Ця почесна роля заповнення цеї прогалини в молодій відроджуючійся українській культурі випала саме на долю нашого заслуженого ювилята.

В 11. годині ранку виповнилася по береги саля музею Наук. Т-ва ім. Шевченка. Крім виділу Н. Т. та управи математично-природничої секції, що були в комплеті, бачили ми між присутніми богато не тільки членів інших секцій Наукового Т-ва ім. Ш., не тільки репрезентантів нашої науки, але й видатних громадських і політичних діячів та репрезентантів української преси, що своєю присутністю бажали підкреслити вагу та значіння того скромного свята, що було завершенням першого етапу, що було підсумком важко і серед труднощів пройденого шляху на тій ділянці нашої культури, яка лежала облогом найдовше, тобто на ділянці математично-природничо-лікарській.

Між учасниками свята були: старенький през. Юліян Романчук, а далі д-р Федак, д-р Куровець, д-р Вол. Охримович, д-р Кость Левицький, д-р Андрій Чайковський (з Коломиї), о. А. Стефанович, М. Галущинський, д-р Паньчишин, д-р Кордуба, д-р Бурачинський, д-р М. Волошак, д-р І. Крипякевич, дир. І. Кокоруза, д-р І. Копач, В. Гресяк, проф. Садовський (з Тернополя) і богато, богато інших. Між присутніми бачили ми і голову Українського Національно-Демократичного Обєднання д-ра Дмитра Левицького та кількох членів екзекутиви.

Свято відкрив прегарною промовою і привітом для ювилята від матем.-природ.-лікарської секції проф. д-р Іван Раковський. Він присвятив теплу згадку також памяти померших членів секції, професора Верхратського, Полюя, Озаркевича, Сельського Щасного, Волошака, Залозецького, Медвецького, Шухевича, Хв. Вовка і кількох чужинців. Присутні вислухали цю згадку стоячи. Двох споміж померших а саме проф. І. Верхратський і д-р Озаркевич Евген належали до основників секції.

Про наукову діяльність секції та її директора д-ра В. Левицького виголосив обширний реферат проф. д-р Микола Чайковський. Через недостачу місця не можемо собі позволити на переказ всього змісту цього реферату. Зазначимо тільки, що за 30 літ свого істнування видала секція 25 томів наукового збірника в 330 аркушах друку. Всі ті збірники вийшли під редакцією д-ра Володимира Левицького. В тій секції найшли пристановище наукові робітники з поля математики, фізики, зоольоґії, мінеральоґії, астрономії, польоґії, ґеографії, медицини і психольоґії. І всі вони розорювали недоторканий український переліг, тобто клали підвалини під розвиток тих наук у нас. За тридцять літ праця дала дуже великі та значні успіхи. Нині працює з рамени секції незвичайно інтензивно під проводом д-ра Музики бактеріольоґічна лабораторія

ція має поважну збірку наукових засобів в приладах, апаратах, кабінетах і в бібліотеці. Членів нараховує секція тепер 62, а в тому 19 чужинців. — Сам ювилят взявся за організацію секції перед 30 літами при допомові д-ра Озаркевича і проф. Верхратського, що були також першими співредакторами наукових збірників секції. Ініціятива до заснування секції вийшла від тодішнього голови Наукового Товариства проф. Грушевського, що доручив її організацію ювилятові. Ювилят сам був учеником проф. львівського університету Пузини і німецького професора Кляйна, одного з найбільших математиків нового часу. Перед ним усміхалася університетська каріера, мав усі дані на неї та на перешкоді стала одна малесенька дрібниця, а то факт, що він був українцем. Наукова праця д-ра В. Левицького почалася перед 34 роками. За той час дав він 31 наукових праць з поля математики, 14 з фізики і 14 з інших ділянок в українській мові; 7 у польській і 5 в німецькій. Разом 71 стисло-наукових праць. Нині є він членом кореспондентом амстердамського математичного Товариства, Тов-а, членом наукового математичного Т-ва в Палермо та членом німецьких і французьких математичних наукових установ. Його найбільшою заслугою для української науки було те, що він умів відшукувати молодих, талановитих математиків та втягнути їх до творчої наукової праці. Нині є їх ціла низка не тільки тут, але й на Великій Україні. Секція присвячує ювилятові 26 том свого наукового збірника.

В зворушливих словах відповідав на все повище ювилят. Він підкреслив, що повстання мат.-природи. секції треба завдячувати не йому, а проф. Грушевському, що дав ініціятиву до неї та намовляв довго теперішнього ювилята взятися за її організацію. Д-р В. Левицький тоді вагався, бо не мав певности, чи це вдасться. Взявшися до праці, переконався, що при сильній волі можна всі трудноші переборети. Праця вдалася і дала показні наслідки. Далі розказував ювилят численні перипетії наукової праці в секції, висловив подяку для її співробітників. Йому приходилося на тому полі проломлювати перші леди, треба було писати не тільки наукові речі, але й писати підручники і творити термінольогію. Ця праця показалася в наслідках незвичайно важною, бо ось коли на Вел. Україні почали будувати своє шкільництво, то його підручники лягли в основу навчання математики та фізики по всіх українських школах. З них черпали педагоги передовсім українську термінольогію. Нині ми маємо вже Академію Наук, маємо богато визначних учених, і математичні науки мають всі дані для найкращого розвитку. Перед 30-ти літами було не те. Тоді ми працювали в першій мірі над словесністю, історією, поза тим прийшло мистецтво, а щойно потім цілком природно мусіли прийти технічні та математичні науки, без яких українська культура та наука булаб неповною. Треба знати, що в технічній та математичній ділянці дуже важко працювати особливо в поневоленого, недержавного народу, бож для таких наук треба великих засобів, дорогих закладів і ще більше гроша. Та нація не стане ніколи на висоті свого завдання, коли в неї Тіртей не буде йти в парі зі Сіменсом та Круппом. Далі висловив ювилят дуже цінні, оригінальні погляди на математику та її історичну ролю в життї і в розвитку новочасної культури та цивілізації.

Потім відчитав д-р І. Раковський численні привіти, що наспіли на свято. З Києва витає ювилята проф. Кравчук, з Праги: Український Университет, Український Академічний Комітет і його математично-природничий видїл, проф. д-р Горбачевський, проф. Швець, В. Садовський, д-р Старосольський; Господарська Академія в Подєбрадах; з Варшави: проф. Заікин, проф. Огієнко; всі наші центральні установи зі Львова; Учительська Громада у Львові та її філії в краю; цілий ряд приватних осіб з краю та зі Львова: през. Дещакевич, проф. Томашівський, д-р Щурат, д-р М. Волошин з жінкою, о. Ясеницький, проф. Кузьмович, І. Галущинський, Лукасевич, Брикович, Губчак, Грицак, з Кракові проф. Фещенко-Чопівський та інші. Вже по скінченні свята наспіла телеграма від д-ра Лукасевича з Варшави та В. Липинського з Берліна.

По відчитанні привітів виголосив прегарний реферат на тему: „Правда, краса і математика" проф. М. Зарицький. Інші наукові реферати, а то проф. Ю. Полянського на тему „Посліди ділювія і ділювіяльного чоловіка в Галичині" і проф. д-ра Р. Цегельського на тему: „Розвиток поглядів на природу світла та кріза в сучасній оптиці", відпали через недостачу часу.

Накінець привитав ювилята від Виділу Наукового Товариства ім. Шевченка теперішній його голова академик *д-р Кирило Студинський*. Він зложив йому подяку за працю та заслуди для української науки, а в признанні заслуг для Науков. Т-ва ім. Шевченка вручив ювилятові від Виділу Товариства на памятку золотий перстень з шафіром і двома брилянтиками. Всі присутні повитали це великим аплявзом та счинили ювилятові ще раз сердечну овацію.

Вечером тогож дня відбулося скромне принятя ювилята в одному з львівських ресторанів, на якому він в окруженні своїх товаришів праці та прихильників пережив кілька хвилин серед приємної та інтімної атмосфери споминів з недавних ще, але всеж так давних уже нині часів.

Підписання італійсько-мадярського пакту.

Рим, 4. квітня 1927.

Нині приїхав тут мадярський премієр гр. Бетлен. Мусоліні приняв його у палаті Чігі. Наради торкались актуальних політичних справ, що цікавлять Італію та Мадярщину. Підписано трактат приязни і примирюючо-розємний трактат між Італією і Мадярщиною. Мусоліні вручив гр. Бетленові особисто велику стяжку св. Маврикія і Лазаря, яку мадярському премієрові надав король.

Будапешт, 4. квітня 1927.

Часописи стверджують, що метою подорожі гр. Бетлена до Риму є доступ Мадярщини до моря. В тій справі йдуть теж переговори з Югославією.

Спільна нота до Китаю.

Льондон, 4. квітня 1927.

Агенція Райтера повідомляє, що вручення кантонському урядові спільної ноти урядів: Вел. Британії, Японії і Злуч. Держав слід сподіватися в найближчих днях. У тій ноті згадані уряди домагатимуться відшкодування за втрати, заподіяні їх горожанам у Китаю.

Національний характер китайської революції.

Париж, 4. квітня 1927.

Міністр закордонних справ кантонського уряду Чен в інтервю з кореспондентом „Пті Парізієн" у Шангаю підкреслив, що революція в Китаю має характер національний. Будучий Китай привитає прихильно участь закорд. капіталу і промислу у своїм господарськім життї. Уряд заопікується всіми госп. підприємствами під умовиною, що не будуть виявляти політичної тенденції.

Польсько-більшевицький пакт.

Берлін, 4. квітня 1927.

„Вельт ам Монтаг" повідомляє, що в найближчих днях буде заключений більшовицько-польський пакт. Мін. Залеський у звязи з ратифікацією пакту після 3. травня поїде до Москви.

Воєводи Сх. Галичини у віцемін. внутр. справ.

Варшава, 4. квітня 1927.

Нині держ. підсекретар мін-ства внутрішніх справ Ярошинський конферував з львівським воєводою Гарапіхом, станиславівським воєв. Корсаком і тернопільським воєв. Квасьнєвським у справах господарських, самоврядних і політичних тих трьох воєвідств.

Розстріляння польських офіцерів за шпіонажу.

Торунь, 4. квітня 1927.

Нині закінчився перед тутешнім військовим судом процес за шпіонажу в користь сусідньої держави проти польських офіцерів Урбаняка і Півнтека. Обох засуджено на деградацію, видалення з війська, позбавлення горожанських прав і кару смерти (розстріл) з тим, що Урбаняка мають розстріляти першого. Президент Польщі не помилував засуджених, тому обох розстріляно в однім торунськім форті.

Меншостева комісія розписує анкету.

Варшава, 4. квітня 1927.

На вівторковім засіданні комісії для справ національних меншостей обговорюватимуть справу анкети, яку комісія має розписати до ріжних діячів Сх. Галичини. Анкета ця має торкатися виконання язикових законів і діяльности адміністрації в Сх. Галичині. Як відомо, дотеперішній член комісії ред. Голувко не буде належати до комісії. Його наслідника ще не визначено.

Масариків памятник в Ужгороді.

Ужгород, 2. квітня 1927.

Складено тут комітет для збудування памятника президентові Масарикові. До комітету належать військові і цивільні без ріжниці національности й віроісповідання. Міністра почт і телеграфів прошено, щоби позволив на видання специяльних почтових марок для Закарпатської Руси. Марки ті важні будуть лише три дні, а дохід призначений буде на побудування памятника. Постановлено по всіх місцевостях Закарпатської Руси уладити збірковий тиждень на дохід будови памятника.

Біржа.

Гроші.

Американський доляр 8·92·50—8·93, канадійський доляр 8·88·50—8·89. Банк Польський платив за доляра у готівці 8·9), за Ню Йорк 8·91, англійський фунт 43·37, швайцарські франки 171·72, французькі франки 34·90, австрійські шілінги 125·59, німецькі марки 211·25, данціґські гульдени 173·10.

Знущання.

З безсмертних подвигів львівської поліції.

Українське населення Львова привикло вже до безнастанних ревізій та арештувань, яких доконує політична поліція серед українців. Як би вони припинилися, то наше громадянство відчулоб це просто як якусь велику недостачу, а може й з того приводу відчуло би деякий жаль до польських сторожів безпеченства за їх неувагу, бо всеж треба признати, що своїми ревізіями і частими відвідинами, по деяких українських домах „сальонова" поліція вчить українців „сальоновости". Зразок такої сальоновости та доброго тону політичної поліції хочемо саме навести та записати на вічну память поколінь грядучих.

Є у Львові скромна і дуже спокійна українська родина Сеників, що мешкає в домі при вулиці Рицерській. Сподобала собі поліція цей український дім і відвідує його вдень і в ночі. Та булоб це не в тоні' як би обмежилася до благородної інвігіляції самого дому та до збирання інформацій про родину Сеників у сторожів, сусідів і т. д. І тому вона часто вскакує і до середини помешкання родини. Дуже любується в таких візитах, а особливо насолоджується візитами у замешканого там урядника „Сокола-Батька" п. І. Грешака. Скількоб ревізій не було у Львові, менше з тим з якого приводу, чи наслідком затьми місяця, чи місячної повні, чи катастрофи на Фльориді, чи землетрусу в Японії, то при кожній нагоді „благословенна" візита поліції не мине цеї родини. (У Львові більше таких родин!). Ось недавно принесла метеорольогічна польська централя вістку, що у Сх. Галичині має бути велика буря, і це вже вистарчило, щоба „сальонова" поліція дня 4. ц. м. досвітком зложила візиту п-ву Сеникам, і замешканому в них п. Грешакові. П. Грешака „сальоновці" забрали зі собою, але чому і за чим шукали в кімнаті, де лежить тяжко недужа панна Сениківна, ніхто не додумається і ніколи не дізнається. Чому ту сильно недужу людину випитували, індагували і тим самим мучили, випитуючи про брата, якого від ряду літ нема у Львові, теж важко додуматися. Та це важко зрозуміле для „малокультурних" і „невироблених" українців. Для бонтонних і шикових „джентельменів" з польської поліції це саме й є признакою сальоновости. Признакою висококультурного розуміння своєї місії є відвідувати частенько небезпечно недужу дівчину, і „бавити" її приємними питаннями про перебуваючого десь за кордоном брата. Словом бонтонні польські поліційні дефензивники!

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** У вчорашньому числі „Діла" сконфісковано в цілости вступну статтю „Знущення — до краю". Це 30-а чергова конфіската в цьому році.

— **Успіхи нашого піяніста на чужині.** Пишуть нам з Берліна: Дня 22. березня зорганізувала Державна Музична Академія в Берліні окремий концерт нашому піяністові Антонові Рудницькому, свому бувшому ученикові. В програмі концерту були твори Баха, Шуберта, Дебюсі і Шимановського. У програмі другого такого концерту, який приготовила Академія для інших 4 своїх бувших учеників на 11. квітня, находимо композицію п. А. Рудницького *„Vier Belmonte-Lieder für eine hohe Singstimme und Klavier"*, яка буде виконана при співучасти членів „Союзу бувш. студентів Державної Музичної Академії".

— **Зїзд німецьких студентів** з цілої Польщі відбувся в днях 21.—24. березня ц. р. у Львові в організаційних і культурно-освітніх справах. Зїзд станув на становищі оборони німецького елементу перед польським заливом, але одночасно деклярував свою льояльність для польської держави. Цей зїзд — четвертий з черги в Польщі по зїздах у Познані, Лодзі й Варшаві. По зїзді відбулася прогулька учасників до німецьких кольоній у Сх. Галичині і в Карпати. У всіх вищих школах Польщі студіює ок. 200 німецьких студентів.

— **Нова спортова площа у Львові.** Німецький спортовий клюб „*Vis*" у Львові що грає не-останню ролю в Б-клясовій Лізі, приступив до закупна власної площі. На цю ціль німецька кольонія у Львові зложила вже поважну суму і площу задатковано сумою 1.000 долярів. Німецькі спортові круги сподіються зібрати до 15 червня ще 2,800 долярів і таким чином площа буде в цілости заплачена. Крім членських вкладок, специяльних збірок і декляраций на закупно площі збираються ще гроші при помочі непрактикованих у нас від довшого часу цеголок.

— **З людського звіринця.** Дальше розправа проти Менделя Лякштайна, купця у Львові при вул. Городецькій, що звів свою малолітню служницю Розалію Пісс, доньку халупника з Ляшок Мурованих, відбулася дня 2. квітня в карному окружному суді у Львові. На розправі переслухано свідків пошкодованої, що потвердили огидний злочин Лякштайна і свідків обвинуваченого, між ін. молодого хлопця Кіля, якого обвинувачений хотів конче зробити виновником цього злочину. По промовах заступника пошкодованої д-ра Льва Ганкевича і заступника обвинуваченого д-ра Кібіца суд засудив Менделя Лякштайна на три місяці тяжкої вязниці. Оборонець обвинуваченого застеріг собі три дні до надуми, а прокуратор відклик щодо низького виміру кари. Пошкодовану Розалію Пісс відіслав суд з її претенсіями за відшкодування на дорогу цивільного права.

— **Нові здобутки.** Кількох російських фізіольогів під проводом Мануїлова силкується своїми дослідами доказати, що на підставі краплі крови можна означити, чи належить вона до мужчини, чи до жінки. Паралельну працю ведуть віддавна віденські вчені Герман і Шіллер. Ці досліди мають велике значіння для кримінольогії. — Американські фінансісти заплатили 1 міліон долярів якомусь російському інжінєрові за фотографічний автомат, який робитиме знимки після вкинення гроша. Інжінєр, соціяліст, призначив усі гроші на добродійні цілі.

— **Нововідкритий Крез.** Загально поширений погляд, який европейська преса повторяла нераз, що найбогатші люди в світі це американські міліярдери Рокфеллер або Форд, розсіває свіжо англьо-індійський журналіст Ніхаль Сінг. Найбільше скарбів має індійський магараджа Гайдерабаду, Котті. Він має 13 міл. підданих, які складають високі податки в дорогоцінних каміннях і золоті. Його скарб зібраний у панцирних касах велеканських підземель, які щороку збільшуються. Сінг бачив там такі „гори" діямантів, брилянтів, рубінів і золота, що, як упевняє магараджа, лише те, що він йому показав, оцінене на 130 міл. дол. Весь цей скарб лежить як мертвий, ненарушений капітал. Є чим розбудити апетит підданих на революцію! Хто хотів би забрати богацтво Форда, не матиме з нього нічого, бо його головна сила: творча продукція без діямантів і золота.

— **Виміна молоді.** У Франції повстав комітет, який при допомозі уряду займається виміною шкільних дітей і студентів підчас вакацій з дітьми німецьких родин. Вже минулого року почалась ця виміна, покищо дуже скромною цифрою: 40 осіб. Не треба казати, яку велику ролю грає такий побут для знайомости чужого краю, мови та психольогії.

— **Іронія слави.** Музичне товариство містечка Фифирхен має жмут волосся Бетовена, яку взяв собі колись на спомин його приятель, музика Савтер. За цю

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

мичку один американський міліярдер жертвує 10.000 долярів. І дістане її. А містечко платиме за ці гроші новий будинок музичного інституту. Яка іронія слави! Чи за 10.000 долярів не був би собі дав Бетовен на життя остригти всієї буйної чуприни!

— **50-ліття фонографу.** Цього року, і то саме тепер, минає 50 літ від винаходу, що став одним із найбільше поширених джерел розривки родинного життя. Офіціяльний титул винахідника фонографу має Едісон, тому, що він перший пустив у світ готовий апарат до загального вжитку. Але ідея не є його власна, оригінальна. Найбільше предтеч мав він між французами. Вже в 1632 р. якийсь попередник Верна описує апарат, який наслідує людський голос. Англійський учений і лікар Томас Юнг сконструував такий апарат підчас наполеонських воєн, уліпшений згодом французами Дюгамелем (1840 р.) і Ліссабу (1857 р.) та німцями Вертгаймом і Гельмгольцом. Продовжували працю над таким апаратом друкарський робітник Скот у Франції і француз Марсель Деспресі, що почали наслідувати людський голос шумом тремтючої мембрани. Але найбільшим суперником слави Едісона є відомий париський поет, богеміст Шарль Крос, який склав в Академії Наук точніський опис винайденого фонографу. Академія поставилась до винаходу досить скептично й Едісон саме два тижні пізніше, після прочитання справоздання Кроса, подарував світові перший зразок свого апарату.

— **Науково-освітні дивогляди!** На останнім конгресі російських учених відкрили такі правди: 1) Комісар освіти Луначарський признав прилюдно, що життя доказало неможливість переведення його шкільної програми; 2) щойно за 20 літ буде стільки народніх шкіл у СРСР., скільки їх треба вже нині; 3) нема потрібних учителів; 4) ніхто не хоче бути вчителем, бо навіть професори приневолені працювати „на акорд"; 5) комісаріят освіти має намір стримати на кілька літ приймання дітей до школи, бо вже тепер вони тиснуться в негігієнічних будівлях; 6) фільольоґ Марр сказав голові освіти на конгресі, що не знає, на яку планету треба би посадити Луначарського, щоб він міг мати приблизний погляд на відносини між російськими ученими.

— **Нова мова.** Наукова експедиція до Тибету, зорганізована у свій час берлінською Академією Наук, принесла один несподіваний вислід: знавці східних мов найшли між привезеними рукописами тексти у невідомій досі мові. Німецькі та анґлійські фільольоґи працюють над відчитанням цих текстів.

— **З жіночих рекордів.** Першим і єдиним жіночим „ґенеральним музичним директором" є директорка паризької фільгармонічної орхестри па-ні Льоля Боссан. Її орхестра є головним центром „міжнародньої музики" в Парижі, де є більш як 150 концертово-орхестрових організацій. Вона дістала від союзу париських музичних консерваторій уповажнення анґажувати до своїх концертів визначних німецьких співаків, що є, зважиша французько-німецькі взаємини, також неабияким успіхом.

— **Світова всячина.** В 1926 р. переїхало через Відень у світ 40.000 еміґрантів із ріжних европейських країн. — Берлінський маґістрат добуває позику від американських фінансістів у сумі 150 мил. дол. на будову 14.000 домів на просторі т. зв. „великого Берліна". Щось так, як „наш" Львів! — Один із знавців мистецтва бє у дзвін тривоги, що з Европи щораз більше дорогоцінних образів переходить у руки власників „всевладного доляра". Траґедія подвійна, бо американські міліярдери держать образи в таких теплих кімнатах, як держать улюблених котів, а образи в такій температурі не довго можуть перетривати — У Парижі помер визначний маляр Поль Геллє (*Helleu*), відомий головно своїми жіночими портретами. — Відомий американський банкир Морган призначив 40.000 дол. невральоґічному інститутові на студії над недугою летарґічної енцефалії (неприродного сну); на цю недугу вмерла 2 роки тому його жінка. — На передмістю Парижа найшли досвіта на вулиці 25-літнього англійського аристократа, Моґабі, офіцера „королівського полку"... зовсім голого. Він заявляє, що, від часу, як виїхав із Льондону тиждень тому, нічого собі не пригадує. Поліція впевняє, що відкриє авантюру, в яку він вплутався, а яку скриває.

— **Руханковий попис дівчат.** Спортовий кружок українських дівчат „СКУД" (перший у нас) при III. жіночій державній семинарії у Львові влаштовує в пятницю 8. квітня ц. р. в год. 7-ій мін. 30 вечером т. зв. свято „СКУДА". В програму свята входять крім руханкових пописів також вокальні точки. Варто, щоби наше львівське громадянство пошікавилося успіхами того першого українського спортового гуртка дівчат та явилося громадно на його свято.

Дописи.

Свмбірщина. (*Катастрофа пожеж.*) Сумно записалась у нас неділя дня 27. березня, бо в тім дні погоріло в Майничі коло Луки около 30 господарств, а вечером того дня було аж 3 огні в нашій стороні, а саме в Сікерчичах 3 будинки, в Кульчицях Шлях. 6 господарств, а в Білині Великій 2 господарства. Тут погоріли два молоді господарі: Михайло й Кирило Луцький, яким згоріли стодоли, повні паші, а Михайлові Л. вся худоба (6 тарних коров і 3 коні). Щастя лиш, що не було тоді вітру, а люди ще не спали та кинулися до рятунку, бо могло піти пів села з димом. При тому показалося, що наші села не мають сикавок, ані ніяких пожарничих приладів. Нема також зорганізованих наших пожарничих товариств, бо уряди й поліція перешкаджають в їх розвиткові та кривим'оком дивляться на всяку організацію і на всякі хоч би найневинніші вправи нашої сільської молоді. Добре було би, щоб головні управи Сокола-Батька і Лугів зробили відповідні старання у восвідстві та вказали на ті великі страти, що їх поносить суспільність через таке поступовання властей.

ОПОВІСТКИ.

Святочний концерТ для вшановання 100-літньої річниці смерти Л. Бетовена відбудеться в суботу дня 9. квітня ц. р. в салі Муз. Тов-а ім. М. Лисенка о год. 8, вечер. Білєти в ціні 1—4 зол. поручає Книгарня Наук. Тов-а ім. Шевченка Ринок 10, в день концерту вечером каса. 1879 1—2

Старосамбірщина позір! Дня 12. ц. м. у вівторок концерт в честь Т. Шевченка. Присутністю даймо доказ пошани великого ґенія.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

XXXIII. Звичайні Загальні Збори

Тов-а взаїмних обезпечень „Дністер"

відбудуться в четвер, 26. н. ст. травня 1927 о год. 10. рано у власній салі Товариства з слідуючим порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з XXXII. Звичайних Загальних Зборів з дня 13. травня 1926.
2) Звіт Дирекції і Надзірної Ради за XXXIV. адміністраційний рік (1926).
   а) Відділу обезпечень від огню,
   б) Відділу обезпечень від крадежі з вломом.
3) Звіт Ревізійної Комісії з внеском на уділення абсолюторії за XXXIV. адміністраційний (1926) рік.
4) Внесення Надзірної Ради в справі розділу надвижки за 1926 р.
   а) у відділі обезпечень від огню в квоті зол. 1.745·42
   б) у відділі обезпечень від крадежі з вломом в квоті зол. 125·42.
5) Вибори: а) Почетного Президента на 6 літ (§ 17. статуту).
   б) 5 заступників членів Надзірної Ради на 1 рік (§ 36 стат.).
   в) 3 членів і одного заступника члена Ревізійної Комісії на 1 рік (§ 49. статута).
6) Інтерпеляції членів.

1877

Роман Сосновський
Президент.

XXIX. Звичайні Загальні Збори

Кооперативного Банку „Дністер"

Товариства з обмеженою порукою у Львові

відбудуться в четвер, 26. н. ст. травня 1927 о год. 4. попол. у власній салі Товариства у Львові, при вул. Руській ч. 20. з слідуючим порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з XXVIII. Звичайних Загальних Зборів з 13. травня 1926.
2) Звіт Дирекції і Надзірної Ради і замкнення рахунків за XXXI. адміністраційний рік (1926).
3) Відчитання звіту з ревізії переведеної Рев. Союзом Українських Кооператив.
4) Звіт Ревізійної Комісії з внеском на уділення абсолюторії Дирекції за XXXI. адм. рік (1926).
5) Внесення Надзірної Ради:
   а) в справі розділу зиску за рік 1926 в квоті зол. 22.711·67,
   б) в справі визначення найвисшої квоти кредиту, який може Товариство уділити одному членови.
   в) в справі визначення найвисшої суми зобовязань Товариства.
6) Інтерпеляції членів,

1877а

Роман Сосновський
Президент.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 1[illegible]